

Eszteró István

Zsoltárkönyv

*Kertbe kilépve háztetők, lombok fölött
templomtorony jelzi pontos időd,
félnyolc, készülj, társad volt testestül-
harangostul, ő, aki iskolatáskával
előtted lohol, be is ül négy világ-
tájra nyíló számlapokkal a padba, lába
még harangoz, nagymutatóját nyújtja,
jelentkezik múlt idő jeléből, nézi túl-
oldalt a tejsarnok sürgő-forgó népét,
falu mértanilag szabályos életrajzát
a jövő összekuszálódó láthatáráig, el-
számol plusz, mínusz végtelenig, oda-
rohan mezítláb delet harangozni, fű-
szálak selymes neuronjai továbbbíják,
szeretsz, szeretve vagy földközpontig,
el- és előhívva forró méhéből fűjtató
létre, magmájából ki- és becsapódva
óvsz családfát, művelsz szómezőt,
hódítsz, hódolsz, fáradsz, visszeres
hegylábbal sántikálsz már el kenyér-
boltig, homlokról görögnek malom-
könyi gondok verejtékcseppjei teljes
kiörlésű mindennapi békességért,
felhőfohászt lehelsz hajlíthatatlan
Himalája fölé, hajoljon le, míg utódok
szívós serpa-tüdővel szippantják
magukba korklíma rizikósra ritkuló
levegőjét. Ha látsz éjbe dült híd
pillér nélküli pillanatán járó alvajárót,
ne zavard, fenntartja őt az is, ami csak
visszfény, cserép hazai fű harangozó
csendjéből serken fellocsolt, tisztára
söpört utcára hálaadó lélek, vonulnak
fekete fejkendős, lajbis hangjegyek
összekulcsolt kézzel szántó föld violin-
kulcsra nyíló zsoltárkönyvében.*

Gaudeamus

(egy osztálytalálkozóra)

*Negyven év a iuvenes dum sumus-tól
a molestam senectutem-ig... felismersz-e
retusált szerényben, hiúban, riadtban,
szívósban ifjonti karaktert, ahogy északi,
déli sarokról egymás felé fordulunk
sarki fények tűnő ünnepén csak derű
óráit számolva(?), hátha nem látszik árvíz,
földindulás, kudarc, bár nevető szemem is
páráll parányi letörölhetetlen árny, az
osztályatlasz korábbi foltjait felerősítő,
akkor egyiket villám perzselte, másikat
rák, Duna-csatorna mosta, venit mors
velociter, venit mors velociter, most
búba bágyadt özvegy, kamionsofőr
nyakán migránskés nyoma, egyetlen fiú
Párizsban, unoka Skype-n how do you
do, ja, én méhészkedem, kecskefarm,
néptánc, te vállalkozó, ő polgármester,
Angliát, Afrikát járt, Kanadából megtért
sikertörténet torkoll diákléptékű itt-honba,
semper sint in flore, semper sint in flore,
Mütyüri, emlékszel, ez volt becenevem(?),
de 12-ben kikérted magadnak, nagy-
szünetben, te Jóisten, nem is tudom,
órával, üdítővel iskola mögött csencselő
szerbekhez futkorásztunk, még jóval
a békefenntartó NATO-bombázások előtt,
április 1-jén termet cseréltek szomszédos
osztályok, mint népvándorlók kontinenst
ma, levágatták dobos és gitáros vállig erő
haját, bár nem randalíroztak városszerte
félmeztelen hermafroditákként, hiányzott
karszám(?), hazamentél, ma iratok nélkül
hágnak át héthatárt, puska dolgozatban
maradt, megbocsájtatott tar fejemnek,
most körbejárja a világot agyalágyultak
kiagyalta önjáró gyűlölet, nemini parcetur,
nemini parcetur, s tovább, tovább ballag*

*már Gaia Gaudeamus nélkül... azért pá,
puszi, pacs mindenkinek...*

Hipotézis

*Valami neszez, zizzen, surran
sarok kacatjai között,
betolakodó, figyelj, ejnye,
nem itt, már amarra zörög,*

*most csend, megreccsen, kaparász,
polcok dőlnek, ugrik vitéz is,
doboz, cipő, ernyők bástyái
mögött lapul a hipotézis,*

*szellemjárás, betörő, koldus(?),
minap migránsok ölték egymást,
badarság, akárki, ne rinyálj,
irtózom, pfuj, keressük, meglásd,*

*hová nem ér porszívó, törlő,
felüti fejét hány ős patkány,
asztal köré gyűl lét limlomja,
járőr macskák nyújtóznak nyafkán,*

*de egy mégis, kanapé alól
hepaj, zúr, ostrom zaja hallszik,
visítás, na, megvan, gyanítod
drukkolva egy, két, több kudarcig,*

*ez már kapituláció,
túl sok a sokk, a túlerő,
mint no-go zónában tanyázik
here, tohonya heverő,*

*már agyakban fészkel a végzet,
könyvek hullnak, nyílnak, idéz is
tegnapok, mák, holnaputánok
lapján lapuló hipotézis.*

